

Bibeltekster til temaet 'det forbudte'

Jeg vil have hævn. Om gengældelse

(Første Mosebog kap. 34)

¹ En dag gik Dina, Jakob og Leas datter, ud for at besøge nogle af de unge kvinder på egnen. ² Men den lokale hersker, Hamor fra hivvitternes stamme, havde en søn, som hed Sikem. Han fik øje på Dina. Han tvang hende til at gå med sig og voldtog hende. ³ Han prøvede at tale venligt til hende, for han var stærkt tiltrukket af hende og følte allerede, at han elskede hende. ⁴ Bagefter gik han til sin far Hamor og sagde: »Hende vil jeg giftes med.«

⁵ Jakobs sønner var ude at vogte får, da Jakob fik at vide, at Sikem havde voldtaget hans datter, og Jakob ventede med at gøre noget, til de kom tilbage. ⁶ Hamor kom for at tale med Jakob. ⁷ I mellemtiden havde Jakobs sønner hørt om det og var kommet tilbage fra marken. De blev rasende over, at Sikem havde krænket familien og voldtaget deres søster. ⁸ Hamor sagde til dem: »Min søn Sikem er så forelsket i pigen. Lad ham dog gifte sig med hende. ⁹ På den måde bliver vi jo også familie: Hvis vi fremover lader vores sønner og døtre gifte sig med hinanden, ¹⁰ så kan I leve blandt os og rejse omkring i landet, nøjagtig som I vil, og slå jer ned, hvor I har lyst.« ¹¹ Bagefter tog Sikem selv ordet og sagde til Dinas far og hendes brødre: »Jeg beder jer tage venligt imod mig. Jeg vil give jer alt, hvad I forlanger. ¹² Sig mig, hvor høj en pris jeg skal betale, eller hvilke gaver jeg skal give jer. I får det helt, som I vil have det, bare jeg må få lov til at gifte mig med hende.« ¹³ Jakobs sønner gav Sikem og Hamor et imødekommende svar, men i virkeligheden ville de hævne sig, fordi han havde voldtaget deres søster. ¹⁴ Derfor sagde de: »Det kan vi desværre ikke gå med til, for det er imod vores tradition at lade en kvinde fra vores slægt gifte sig med én, som ikke er omskåret. ¹⁵ Men hvis nu alle mænd og drenge hos jer bliver omskåret ligesom os, ¹⁶ så kan vi sagtens lade jer blive gift med vores kvinder og selv gifte os med jeres. På den måde kan vi bo sammen med jer og blive til ét folk. ¹⁷ Men hvis I ikke vil omskæres, så tager vi pigen med os og rejser vores vej.«

¹⁸ Hamor og Sikem kunne godt lide forslaget, ¹⁹ og Sikem skyndte sig at gå videre med idéen, for han var hovedløst forelsket i Jakobs datter. Eftersom Sikem var respekteret af alle omkring sig, ²⁰ gik han sammen med sin far direkte hen og sagde til byens overhoveder: ²¹ »De her mænd er fredelige. Skal vi ikke give dem lov til at slå sig ned i landet og rejse frit omkring? Der er jo plads nok. Vi kan gifte os med deres kvinder og lade vores døtre blive gift med dem. ²² Der er bare lige én ting: De vil kun slå sig ned her og blive ét folk med os, hvis alle vores mænd og drenge bliver omskåret ligesom dem. ²³ Men husk på, at hvis vi gør det, så ender alt deres kvæg og deres ejendele med at tilhøre vores folk. Lad os gøre, som de foreslår, så de kan bo her hos os.« ²⁴ Alle var enige med Hamor og Sikem, så alle drenge og mænd i byen blev omskåret.

²⁵ To dage senere, da de alle stadig havde frygtelig ondt i sårene, greb Dinas to brødre, Simeon og Levi, deres sværd og gik ind i byen. Uden at møde modstand dræbte de alle mænd og drenge. ²⁶

Også Hamor og hans søn Sikem blev slået ihjel, og Simeon og Levi hentede Dina i Sikems hus og tog hende med hjem. ²⁷ Resten af Jakobs sønner gik igennem byen, hvor de døde lå, og udplyndrede den, fordi deres søster var blevet voldtaget dér. ²⁸ Får, geder, okser og æsler – de tog alt, hvad der var i byen og ude på markerne, ²⁹ sammen med alle de rigdomme, de fandt i husene. Kvinderne og de små børn tog de med sig som fanger. ³⁰ Men Jakob sagde til Simeon og Levi: »Det her kan kun ende galt! Alle i landet kommer til at hade og væmmes ved os – både kanaanæerne og perizzitterne. Og vi er ikke så mange. Hvis de slår sig sammen og angriber os, bliver min familie tilintetgjort!« ³¹ Men de sagde bare: »Skal han slippe godt fra at behandle vores søster som en luder?«

Jeg vil have hende. Om begær og udspekulerethed

(Anden Samuelsbog kap. 11)

¹ Næste år om foråret, hvor vejrforholdene er gunstige til krig, sendte David Joab afsted med den israelitiske hær. De hærgede ammonitterne og belejrede deres hovedstad Rabba, mens David blev tilbage i Jerusalem. ² En eftermiddag stod David op efter at have hvilet sig og gik rundt på sin tagterasse. Han så ud over byen og fik øje på en ualmindelig smuk kvinde, der var ved at tage et bad.

³ David forhørte sig om hende og fik at vide, at hun hed Batseba. Hun var datter af Eliam og gift med hittitten Urias, der var en af de mænd, der var med Joab i krig. ⁴⁻⁵ David fik sine mænd til at hente hende, og han gik i seng med hende. Hun havde lige rensset sig efter sin menstruation. Batseba blev gravid, og da hun fortalte det til David, ⁶ skyndte han sig at bede Joab om at sende Urias tilbage til Jerusalem.

⁷ Da Urias var kommet, inviterede David ham ind på borgen, og de talte lidt om, hvordan det gik med hæren og krigen. ⁸ Bagefter sagde David: »Gå nu bare hjem og få dig et bad.« Urias gik, og David sendte en gave efter ham.

⁹ Men Urias gik ikke hjem. I stedet lagde han sig ved porten til kongens hus sammen med Davids livvagter. ¹⁰ Da David fik det at vide, gik han ud til Urias. »Du har været ude på en lang rejse, hvorfor går du ikke hjem?« spurgte han.

¹¹ »Både kisten med den hellige aftale og alle israelitterne bor i simple hytter, og Joab og de andre soldater har slået lejr i det åbne land,« svarede Urias. »Det ville ikke være rigtigt af mig at tage hjem, spise og drikke og gå i seng med min kone. Det kunne jeg ikke finde på!«

¹² »Fint,« sagde David. »Så bliv her i dag, og tag afsted i morgen.«

Urias blev i Jerusalem, og dagen efter ¹³ inviterede David ham til middag og drak ham fuld. Men alligevel gik han ikke hjem til Batseba om aftenen.

¹⁴ Næste morgen sendte David Urias tilbage til krigen og gav ham et brev med til Joab. ¹⁵ Der stod: »Lad Urias kæmpe i forreste linje, og træk så de andre mænd tilbage, så Urias bliver slået ihjel.«

¹⁶ Joab, der havde holdt øje med fjendens bevægelser i Rabba, sendte Urias hen, hvor han vidste, at de havde deres dygtigste krigere. ¹⁷ Og da ammonitterne gik til angreb, var Urias en af de israelitter, der døde.

¹⁸ Joab sendte en meddelelse til David om slagets gang ¹⁹ og gav budbringeren besked på at være meget omhyggelig med sin rapport. »Når du har fortalt kongen, hvad der er sket, ²⁰ bliver han sikkert vred,« forklarede Joab. »Måske siger han: ›Hvordan kan det være, at I kæmpede så tæt ved byen? I må have vidst, at der ville blive skudt oppe fra muren. ²¹ Det var jo sådan, Abimelek døde i sin tid; der var en kvinde, som smed en møllesten ned over ham fra muren i Tebes. Så hvorfor gik I så tæt på?« I så fald er det meget vigtigt, at du siger: ›Hittitten Urias var en af dem, der døde.«

²² Budbringeren tog afsted og sagde til David: ²³ »Selvom mændene fik overtaget og angreb os i det åbne land, pressede vi dem tilbage til byporten. ²⁴ Men da bueskytterne begyndte at skyde på os fra muren, blev nogle af dine mænd dræbt, og hittitten Urias var en af dem.«

²⁵ Da sagde David til budbringeren: »Sig til Joab, at det skal han ikke bekymre sig om. Det er, hvad der sker: I krig kan man let komme til at dø. Så forstærk angrebet på byen og ødelæg den!«

²⁶ Batseba sørgede, da hun fik at vide, at hendes mand var død. ²⁷ Efter en passende tid hentede David hende og giftede sig med hende, og hun fødte ham en søn.

Men Gud var vred på David over det, han havde gjort.

Jeg vil have succes. Og om at det har en pris

(Dommerbogen kap. 11)

¹ I Gilead boede der en erfaren soldat, der hed Jefta. Hans far hed Gilead ligesom den by, de boede i, og han havde fået Jefta med en prostitueret. ² Faren havde også sønner med sin kone, og halvbrødrene besluttede at smide Jefta ud hjemmefra. »Du skal ikke arve sammen med os, for du er født af en anden mor,« sagde de til ham. ³ Så flygtede Jefta og slog sig ned som flygtning i landet Tob, hvor nogle lejesoldater sluttede sig til ham.

⁴⁻⁵ Da ammonitterne angreb israelitterne, rejste Gileads ledere til Tob for at hente Jefta. ⁶ »Kom med hjem, og led krigen mod ammonitterne,« bad de, ⁷ men Jefta afviste dem: »Jeg har ikke glemt jeres had, da I fik mig smidt ud hjemmefra. Vil I virkelig være bekendt at komme nu, hvor I har problemer?«

⁸ Gileads ledere gav dog ikke op, men tilbød ham at blive øverste leder over Gilead, ⁹ og det accepterede Jefta: »Hvis Gud lader mig vinde over ammonitterne, vil jeg gerne være jeres leder.« ¹⁰ Gileads ledere slog straks til: »Vi vil gøre alt, hvad du siger; det sværger vi på!«

¹¹ Så fulgte Jefta med mændene, og lokalbefolkningen valgte ham som deres øverste leder. Ved helligdommen i Mispa gentog Jefta, hvad han havde lovet Gileads ledere.

¹² Jefta kontaktede nu ammonitterkongen for at få hans forklaring på angrebet, ¹³ og kongen sendte Jeftas budbringer tilbage med et ultimatum: »Israelitterne tog mit land mellem Arnon og Jabbok helt til Jordanfloden, da de kom fra Egypten. Hvis I vil have fred, må I levere det tilbage!«

¹⁴ Jefta sendte straks sit svar tilbage.

¹⁵ »Israelitterne har aldrig bosat sig i moabitternes eller ammonitternes landområde!« lød det svar, som Jeftas budbringer overbragte til kongen. ¹⁶ »Under udvandringen fra Egypten vandrede de gennem ørkenen til Det Røde Hav og bosatte sig i Kadesh. ¹⁷ Derfra sendte de udsendinge til Edoms konge for at få tilladelse til at gå gennem hans land, men fik afslag. De fik heller ikke tilladelse af Moabs konge til at gå igennem hans land.

Derfor blev de i Kadesh, ¹⁸ og da de senere gik gennem ørkenen, valgte de en rute, som gik uden om Edom og Moab. Da de nåede frem til området øst for Moab, slog de lejr der. De kom altså slet ikke ind på Moabs område.

¹⁹ Derfra sendte israelitterne udsendinge til amoritterkongen Sihon i Heshbon for at få lov til at gå igennem hans land på vej mod deres mål. ²⁰ Men Sihon troede ikke på, at israelitterne havde fredelige hensigter, så han gik i stedet for til angreb på dem fra lejren i Jasa. ²¹⁻²² Men israelitternes Gud lod sit folk vinde over Sihon og hele hans hær, og de slog sig ned i hele det amoritiske landområde fra Arnon til Jabbok og fra ørkenen til Jordanfloden.

²³ Det var altså israelitternes Gud, der drev amoritterne væk for at give plads til israelitterne, og nu prøver du så at tage deres land fra dem! ²⁴ Tager du ikke også selv imod det, som din gud Kemosh giver dig? Vi har jo bare slået os ned i det land, vores Gud har givet os. ²⁵ Tænk på Moabs konge, Balak, Sippors søn, der aldrig gjorde krav på landet, efter at israelitterne havde taget det fra ham.

²⁶ I 300 år har israelitterne boet i Heshbon og Aroer og de små byer i nærheden og i byerne ned til selve floden, men I har ikke rørt en finger for at tage landet tilbage i alle de år.

²⁷ Vi er i vores fulde ret til at være her; det er jer, der ikke har ret til at angribe os! Lad nu Gud være dommer, så han kan afgøre denne sag mellem israelitterne og ammonitterne!« ²⁸ Men ammonitterkongen afviste blankt at lytte til Jefta.

²⁹ Med hjælp fra Gud rejste han gennem Gilead og Manasse til Misper i Gilead, og derfra gik han til angreb på ammonitterne.

³⁰ Men først aflagde Jefta et løfte til Gud: »Hvis du lader mig vinde over ammonitterne, ³¹ vil jeg takke dig, når jeg kommer uskadt tilbage: Det første levende væsen, der kommer ud til mig fra mit hus, når jeg vender hjem, vil jeg give dig som offergave.«

³² Så gik Jefta i kamp mod ammonitterne, og Gud lod ham vinde. ³³ Han vandt det ene slag efter det andet, fra Aroer og helt til Minnit, i 20 byer i alt, inklusiv Abel-Keramim, og til sidst overgav ammonitterne sig til israelitterne.

³⁴ Men hvem kom ud af huset som den første, da Jefta vendte hjem til Mispa? Hans egen datter, hans eneste barn, kom gående imod ham, mens hun dansede og slog på sin tamburin. ³⁵ Så snart

han fik øje på hende, rev han sit tøj i stykker som tegn på sin sorg og hulkede: »Min kære datter, du knuser mit hjerte! Jeg lovede Gud det første levende væsen, der kom ud fra mit hus, og nu kan jeg ikke gøre noget ved det!«

³⁶ »Far, du må gøre det, du har lovet Gud,« svarede hun. »Han har jo ladet dig genvinde æren og vinde over ammonitterne. ³⁷ Men lad mig få et enkelt ønske opfyldt: Udsæt det i to måneder, så jeg kan tage op i bjergene sammen med mine veninder og sørge over, at jeg aldrig skal opleve at være sammen med en mand.«

³⁸ »Gå bare,« svarede Jefta, og i to måneder opholdt hans datter sig i bjergene sammen med sine veninder, hvor de sørgede over, at hun ikke ville få en mand. ³⁹ Derefter vendte hun hjem til sin far, der gjorde, som han havde lovet Gud, og hun kom aldrig til at være sammen med en mand.

Det blev en tradition i Israel, ⁴⁰ at de unge piger hvert år i fire dage gik ud og sang sørgesange til minde om Jeftas datter.

Jeg vil have hans hoved på et fad. Hvor grusom kan man være?

(Markusevangeliet kap. 6 vers 14-29)

¹⁴ Alle folk talte om Jesus, og rygtet nåede også Herodes Antipas, der regerede i Galilæa. Nogle mente, at Jesus var Johannes Døberen, der var blevet levende igen. »Det er forklaringen på, at han har de overnaturlige kræfter,« sagde de. ¹⁵ Andre påstod, at Jesus var Elias, og andre igen mente, at han var en profet ligesom dem i gamle dage. ¹⁶ Da Herodes hørte det, sagde han: »Det er Johannes, som jeg fik halshugget. Han er stået op fra de døde.« ¹⁷ Herodes havde nemlig sendt sine folk ud for at tage Johannes til fange og havde sat ham i fængsel. Det var på grund af Herodias, der havde været gift med Herodes' bror, Filip, inden Herodes selv giftede sig med hende. ¹⁸ Det havde Johannes bebrejdet ham. »Du har ikke lov til at gifte dig med din brors kone,« havde han sagt. ¹⁹ Derfor var Herodias ude efter Johannes og ville have ham slået ihjel, men det kunne hun ikke uden videre. ²⁰ Herodes var nemlig bange for Johannes, fordi han anså ham for at være en hellig mand, der levede, som Gud ville have. Derfor beskyttede han Johannes og lyttede gerne til ham, også selvom det foruroligede ham, hvad han sagde.

²¹ Men en dag fik Herodias en chance. Herodes havde fødselsdag og fejrede den med sine øverste embedsmænd, officerer og andre fremtrædende folk fra Galilæa. ²² Herodias' datter kom ind og dansede for kongen og gæsterne, og de var begejstrede for hende. »Forlang, lige hvad du vil, så vil jeg give dig det,« sagde Herodes til pigen. ²³ »Jeg lover, at uanset hvad du beder om, så får du det, også selvom det er halvdelen af mit kongerige.« ²⁴ Pigen gik ud til sin mor. »Hvad skal jeg bede om?« spurgte hun. »Johannes Døberens hoved,« svarede Herodias, ²⁵ og pigen løb direkte ind til kongen og sagde: »Giv mig omgående Johannes Døberens hoved på et fad.« ²⁶ Det blev Herodes ikke glad for at høre, men han havde jo lovet det foran alle gæsterne, så han ville ikke nægte hende det. ²⁷ Derfor sendte han straks en bødde afsted med besked om at komme tilbage med Johannes' hoved.

Da bødlen havde hugget hovedet af Johannes i fængslet, ²⁸ afleverede han det på et fad til pigen, og hun gav det straks videre til sin mor. ²⁹ Johannes' tilhængere hørte om det, og de tog hen og fik fat i hans lig og sørgede for at få ham begravet.

Når Jesus er hemmelighedsfuld

(Markusevangeliet kap. 7 vers 31-37)

³¹ Jesus tog fra Tyrus til Sidon og fortsatte gennem Dekapolis til Genesaret Sø. ³² Her kom nogle hen til ham med en mand, der var døv og havde svært ved at tale, og bad ham om at lægge hånden på ham. ³³ Jesus trak manden lidt til side, stak sine fingre ind i ørerne på ham, spyttede på fingrene og rørte ved hans tunge. ³⁴ Så kiggede han op mod himlen, sukede og sagde: »Effata!« Det betyder 'luk dig op'. ³⁵ I samme øjeblik blev mandens ører åbnet, og der blev løst op for hans tunge, så han kunne tale uden problemer. ³⁶ Jesus forbød folk at sige det til nogen, men jo mere han forbød det, jo mere fortalte de det videre. ³⁷ De var helt ude af sig selv af begejstring og sagde: »Alt det, han gør, er godt. Han får døve til at høre og stumme til at tale.«